

ABU ABDULLAH

«No sóc un carnisser»

Durant un any i mig, Abu Abdullah ha estat el responsable d'organitzar els atemptats suïcides d'Estat Islàmic a Bagdad. És un dels pocs caps organitzatius que ha estat capturat viu.

Christoph Reuter
© Der Spiegel

Una porta pesant es va obrir lentament. Dintre d'aquelles parets de formigó de quatre metres d'alçada hi havia tota una cursa d'obstacles amb vehicles d'alta mobilitat i metralladores preparades als dos costats. A continuació, la porta de la presó.

La presó d'alta seguretat és a Bagdad, però el seu nom i la localització exacta són confidencials. Aquestes eren les

condicions per a l'entrevista amb el reclús més famós: un home demacrat de més de trenta anys conegut pel seu nom de guerra, Abu Abdullah. Durant un any i mig, ha estat el cap logístic dels atacs suïcides duts a terme per Estat Islàmic a Bagdad. Abu Abdllah és un dels pocs caps d'Estat Islàmic capturat viu, ja que la majoria es detonen o s'empassen càpsules de verí. Ser capturats vius no entra dins dels plans del grup terrorista.

Però Abu Abdullah fou dominat tant ràpidament que no va tenir temps de matar-se. Havia estat sotmès a vigilància

durant un temps abans que l'arrestessin a final de juliol de 2014, i les autoritats van prendre el seu garatge, que era la tapadora d'una fàbrica de bombes. Sorprenentment, des de la presó està predisposat a parlar-ne.

Durant mesos d'investigació, el seu nom s'ha sentit no poques vegades per referir-se a l'organització de les gestions més importants d'Estat Islàmic. A més, les forces de la policia iraquiana, els servicis secrets del Ministeri de l'Interior i altres oficials han ofert detalls del seu testimoni.

Aquestes institucions han mostrat Estat Islàmic com una organització on les responsabilitats estan dividides, i fins i tot amb àrees separades internament. Els membres sols han de saber allò necessari, perquè són com petites peces d'engranatges d'una maquinària que poden substituir-se quan es trenquin. Encara que volguessin, la majoria de membres d'Estat Islàmic no podrien donar cap detall sobre tota l'estructura. Abu Abdullah, en canvi, tenia una posició clau a Bagdad, una de les necessàries per als atacs de terror a la ciutat. Era ell qui decidia on tindrien lloc els atacs, qui equipava els terroristes suïcides i qui els acompanyava fins poc abans de la seva detonació.

“Obres d'art”

Sols poguérem parlar amb ell després que les autoritats iraquianes l'haguessin interrogat durant mesos. L'entrevista hauria de ser a la nit perquè hi ha menys trànsit i, per tant, menys probabilitats que un terrorista suïcida intentés un atac a la porta de la presó, tal com ha ocorregut sovint en el passat. Les autoritats també s'han esforçat per mantenir la seva localització i els seus moviments en secret. “Abu Abdullah i altres presoners importants són traslladats constantment de presó a presó per evitar que els ajudin a escapar”, ens va dir el comandant Safar.

Durant el govern de l'anterior primer ministre Noure al-Maliki, la corrupció era especialment notòria, tant, que fins i tot els terroristes més perillosos d'Estat Islàmic escapaven de la presó junt amb altres fugides en massa. Jutges corruptes, polítics i oficials de policia acceptaven sense remordiments suborns d'Estat Islàmic. “Durant aquella època, volíem executar-los tant prompte com fos possible per evitar que escapessin de la presó” recorda un agent dels serveis secrets. Afirmar que la situació ha millorat amb el nou primer ministre Haider al-Abadi i que alguns dels agents corruptes han estat rellevats del càrrec. Però ells han dut el cas a les Corts, que, previsiblement, també estan obertes al suborn.

Segons un dels agents, la batalla de la policia iraquiana i els serveis secrets contra Estat Islàmic és més una guerra que un intent de posar fi als crims. Els assaltants d'Estat Islàmic es fan volar pels aires en cadena, de vegades més d'un a la vegada, en mesquites, mercats, en controls a les fronteres, i en restaurants de Bagdad. Quan els agents parlen dels organitzadors dels atacs, no hi ha cap element de cinisme en les seves veus. “Eren obres d'art”, digué el comandant de policia Safar referint-se als cotxes bomba d'un tal Abu Samir. “Eren tan sofisticats que ho destruïren tot, no hi havia res al cotxe que pogués donar una pista de com s'havia dissenyat l'explosiu”. Per a ell, l'únic motiu per no executar els membres d'Estat Islàmic que estan sota arrest és que poden proporcionar-los informació. Si parlen, és clar, tal com és el cas, amb Abu Abdullah. “Diu noms, dóna detalls dels sospitosos, coopera... en comptagotes, però coopera”, va dir l'agent. Mentre parli no serà condemnat a mort. Tant la policia com els serveis secrets insisteixen que no han fet ús de la força per fer-lo parlar. “Ja l'havíem estat seguint i teníem vídeos de les seves reunions amb la gent que preparava els atacs i altres contactes. Va cooperar des d'un primer moment. Parlar amb nosaltres és la seva assegurança de vida”, ens va explicar el comandant Safar.

Abu Abdullah coincideix amb els agents respecte al tracte rebut, però no es pot confirmar. La informació que ha proporcionat sembla coincidir amb les anàlisis forenses dels explosius emprats als atacs. Els investigadors creuen que el testimoni d'Abdullah és una descripció acurada del que va fer.

Els qui l'han interrogat el descriuen com un fanàtic sensat que va organitzar almenys mitja dotzena d'atacs suïcides que comportaren centenars de víctimes. Selecció dels objectius i enviava allí els suïcides perfectament equipats amb armilles explosives o cotxes bomba.

Lamenta el que ha fet? “No, francament, no”, ens va explicar un dels agents

a qui preguntàrem. I va afegir: “Podeu preguntar-l'hi vosaltres mateixos”. L'entrevista va tenir lloc en una petita cel·la amb la porta oberta i un agent de policia dempeus mirant tota l'estona. Quan feren passar Abu Abdullah, portava una cinta que li tapava els ulls i que sols es va llevar després d'haver-se assegut a la cadira plegable que hi havia a la cel·la. Durant una part de la conversa, subjectava aquella cinta marró amb les mans emmanillades, grapejant-la mentre parlava en to monòton, a mesura que ofería detalls de l'òrgan de poder intern d'Estat Islàmic.

—Quins criteris segueix per decidir-ne la localització?

—Abu Abdullah: Es tracta de ferir la màxima gent possible, especialment agents de policia, soldats i xiïtes.

—Quin tipus de llocs eren?

—Zones frontereres, mercats, mesquites, però sols mesquites xiïtes.

—Lamenta haver matat aquesta gent?

—Eren infidels! Els xiïtes són infidels, això sempre ha estat clar.

—Però són musulmans igual que vostè.

—Per aquest motiu tenien l'oportunitat d'haver-se'n penedit i convertir-se en sunnites.

—Quants atacs ha organitzat en total? I d'on aconseguia els explosius?

—No els recordo tots, però en els últims tres mesos abans del meu arrest, 15. Per als cotxes bomba usàvem l'explosiu →

«Es tracta de ferir la màxima gent possible, especialment agents de policia, soldats i xiïtes. Zones frontereres, mercats i mesquites»

→ plàstic C4 i explosius fora de projectils d'artilleria. Per als cinturons suïcides, normalment perforava els projectils de les armes antiaèries, així l'efecte de la pólvora és més potent. Feia cinturons i les armilles de diferents mides.

Ha caigut el sol i la calor és sufocant, hi ha un ventilador que espetega sense parar al vestíbul. Abu Abdullah es lleva la suor del front amb la cinta. Deixa de parlar i pensa, i diu que han estat 19 els atacs en els últims tres mesos, no 15. Parla amb la veu calmada, amb concentració, tractant de no deixar-se cap detall.

—Com seleccionava els homes que havien d'immolar-se?

—Jo no els seleccionava. Això és la tasca dels militars d'organització, que estan per damunt meu en la jerarquia. Em duïen els homes; jo era el responsable de l'última part de l'operació, i això implicava preparar-los al meu garatge i dur-los a la localització correcta. Em deïen les seves mesures amb antelació per tal de fer-los el cinturó a mida. Però sempre tenia cinturons de diferents mides preparats.

—Informava les famílies dels terroristes de les seves morts?

—Això tampoc era la meva responsabilitat. La persona que me'ls enviava també informava la família.

—D'on venien la majoria dels homes?

—La majoria eren de l'Àrabia Saudita, Tunísia, Algèria, i normalment un de cada deu era d'origen iraquià. També hi havia dos occidentals, un australià i un alemany, i Abu al-Qaqa al-Almani.

Ahmet C era un alemany d'origen turc de la ciutat d'Ennepetal, a l'estat del Rin del Nord-Westfàlia, tenia 21 anys i va lluitar per Estat Islàmic sota aquest nom. En dos mesos, quan encara era estudiant de secundària, va fer un canvi radical. Repartia l'Alcorà a zones de vianants de les ciutats alemanyes, i després va viatjar a Síria passant per Turquia. Des d'allí, va

ser portat a l'Iraq gràcies a Estat Islàmic. Va tirar endavant un dels cinc atacs contra forces policials i zones d'armament, entre d'altres objectius el juliol del 2014. "Dos senyors de l'Islam i herois del califat han estat llançats", es podia llegir en una consigna d'Estat Islàmic referint-se al jove i un altre terrorista suïcida, com si es tractés d'armes.

—El terrorista alemany no parlava àrab, i vostè no parla anglès. Com es comunicaven?

—Entenia poques paraules, però utilitzàvem gestos. Va ser l'operació més curta; el lloc d'on el vaig recollir era a prop del lloc que s'havia de detonar. Era la primera vegada que estava a Bagdad, i després de 45 minuts hauria mort. Vaig pensar: "Ara fins i tot gent d'Alemanya hi vénen per detonar-se". Em va provocar un sentiment d'excitació conèixer un cristià que s'havia convertit a l'Islam i que ara estava dispostat a sacrificar-se. Em vaig sentir identificat amb ell, en certa manera, perquè jo també vaig trobar la fe vertadera després d'un temps.

Abu Abdullah s'equivoca, Ahmet C. no ha estat mai cristià. Era un musulmà alemany. Abu Abdullah es va convertir de xiïta a sunnita a l'edat de 16 o 17 anys, després d'haver conegut un predicador. La seva descendència ens porta a una família originària de Bagdad d'origen xiïta relacionada amb el líder de la milícia radical xiïta Asa'ib ahl al-Haq, que durant anys havia preparat atacs a les tropes nord-americanes a l'Iraq. Avui el grup lluita contra Estat Islàmic en diversos fronts.

—Algun dels homes a qui acompanyava tenia dubtes respecte a la seva missió?

—No, si no hauria estat un error haver-los dut. Se'ls prepara per a la seva tasca durant molt de temps. Quan me'ls porten, estan tranquils, de vegades fins i tot se senten benaurats. Quan es posen el cinturó solen dir, per exemple: "Em va perfecte!"

Abu Mohsen Qasimi, un jove sirí, continuava fent bromes fins i tot dos minuts abans que sortíssim cap a l'objectiu i, després, quan s'allunyava del cotxe, es va acomiadar alegrement. Una altra vegada, estava amb un jove d'Àrabia Saudita, i em preguntava com podríem canviar-nos de lloc sense que ningú se'n adonés, perquè jo estava assegut al volant en un primer moment. Fingírem una avaria al cotxe i sortírem els dos del cotxe i l'empenyérem un poc. Ningú notà res, els dos riguérem.

—Sembla que gaudeix contant la història, són moments agradables per a vostè. Ho tornaria a fer?

És l'únic moment en l'hora i mitja que dura l'entrevista en què a Abu Abdullah sembla tallar-se-li la respiració. La seva cara es torna pàl·lida, com si ja no pogués

ESTAT ISLÀMIC. A les imatges, atemptats suïcides comesos pels membres d'Estat islàmic a Bagdad i a la mesquita de l'Arabia Saudita. A sota, Abu Abdullah assegut en una presó d'alta seguretat a Bagdad, la ubicació exacta de la qual no pot ser revelada.

continuar parlant-ne més. Després diu que no pot respondre la pregunta.

—L'onada de nous “clients” al seu taller de reparació d'automòbils no va atraure l'atenció?

—Ens asseguràrem que tinguessin un aspecte normal, la barba no excessivament frondosa, una samarreta i el pèl pentinat i amb fixador. Tenia un equip de conductors, els explosius podien recollir-se directament al meu taller, tot i que jo no n'era directament responsable. Sols era responsable dels cinturons que utilitzaven els homes per fer-se explotar.

—Quina edat tenien els terroristes?

—El més jove tenia 21 anys, el més major, uns 30.

Es talla l'electricitat, i la cel·la es torna fosca, fins que una llum tènue d'un mò-

bil hi proporciona una petita claredat. Fins i tot en una presó d'alta seguretat l'electricitat se'n va durant uns minuts. Abu Abdullah continua parlant.

—Com es va convertir en el cap logístic a Bagdad?

—Em seleccionaren els militars d'organització d'Estat Islàmic, i vaig demostrar que podia fer-ho. No era un seguidor i prou, jo era un home amb plans, amb creativitat.

—I coneixia Bagdad bastant bé.

—Sí, és la meua ciutat, he nascut ací.

—Quin és el seu primer record a Bagdad?

—Quan era menut anava al parc Saura, i al zoo de Bagdad els caps de setmana amb els meus pares. Sovint el meu pare em comprava un gelat.

—Són bons records?

—Sí, era una època bonica.

—Com pot matar gent indiscriminadament a la seva ciutat? Evita llocs on ha viscut bons moments?

—No, és clar que no. Això no hi té res a veure. No ho faig perquè tingui ànsies de sang, és per la gihad. Penso que en algun moment aquests xiïtes es convertiran o abandonaran la ciutat. No sóc un carnisser, porto endavant un pla.

—Però el pla no ha funcionat mai, per més gent que heu matat. L'únic que ha fet ha estat augmentar l'odi.

—Penso que la gent que viu una explosió començarà a pensar i que tindran por...

—Així i tot, no ha funcionat.

—Tant se val. La meua idea era seguir fins que tots ells s'haguessin convertit. O emigrat. No importa quan. No importa!

La seva veu té un to agitat, com si estigués explicant repetidament un concepte simple a un estúpid que és incapaç d'entendre'l.

—S'hauria immolat, vostè?

—Mai m'ho he plantejat. No és la meua feina. Vaig ser seleccionat per planificar les operacions, no per a executar-les jo mateix. Era un coordinador, no un executor.

—Com descriuria el seu futur?

—Incert.